

Grote schoonmaak

Met gezonde tegenzin trek ik de zoveelste verhuisdoos open. Schoonmaakspullen. Waar zullen we die opbergen? Onder het aanrecht natuurlijk. Met mijn handen vol flessen en potjes probeer ik het kastdeurtje met mijn voet open te wippen. Net op het moment dat ik met de buitenkant wreef kracht zet, blijft het deurtje haken. Uit balans gebracht draai ik een onnavolgbare pirouette. Wonder boven wonder verlies ik daarbij geen van de schoonmaakartikelen. Waarom gaat dat deurtje niet gewoon open? O ja, tuurlijk. Er zit een kindervergrendeling op. Bij de geboorte van Niniek hebben we voor deze beveiliging gekozen. De kleurige flesjes nodigen veel te veel uit om een levensgevaarlijke cocktail in elkaar te draaien.

Om het kastje open te krijgen zal ik mijn handen vrij moeten maken. Waar zet ik de lading neer? Het aanrecht staat vol. Op de vloer dan maar. Uit het niets verschijnt mijn zoon. Hij had het schouwspel blijkbaar van een afstandje bekeken en zag dat ik wat hulp kon gebruiken. Bij het openen van het deurtje stuit hij op dezelfde weerstand. Mooi, denk ik, de beveiliging werkt.

Nieuwsgierig kijkt hij door het kiertje het kastje in. ‘Ah, ik zie het al.’ Met zijn linkerhand frommelt hij wat. Klik! ‘Zo het kastje is open, zet maar neer pap. Onhandig deurtje, zeg.’

Zegeltjes

‘Pompie drie, meneer?’

‘Yep, die grijze Passat.’

‘Wilt u Air Miles?’

‘Air Miles? Nee, ik zou niet weten waar ik dat pasje ergens heb. Laat maar zitten.’

‘Zegels?’

‘Tja, doe maar. Als u stopt met zeuren.’

‘Nee.’

‘Wat, nee?’

‘Nee, ik stop niet met zeuren. U heeft meer dan 25 liter getankt, dus u mag voor € 0,75 een zweefvliegtuigje uitkiezen.’

‘Doe me een lol.’

‘Verder hebben we deze kauwgom in de aanbieding. Als u nu twee pakjes koopt krijgt u...’

‘Zeg, ik wil eigenlijk gewoon mijn benzine afrekenen. Kan dat ook? Er zitten twee hongerige kinderen in de auto en ik moet nog naar de supermarkt.’

Even later, bij de kassa van de supermarkt.

‘Goedemiddag, wilt u koopzegels?’

‘Nee.’

‘Heeft u een bonuskaart?’

Zucht, daar gaan we weer. ‘Nee, die heb ik niet. Ik spaar ook geen Air Miles. Ik wil geen servieszegels, kristalkrakers, Disney-dukaten. Wat ik wel wil, is betalen en naar huis.’

Na drie dagen boodschappen doen in Nederland heb ik de strijd opgegeven. Mijn portefeuille puilt uit van de Rocks’, Freebees,

Promozegels en vaste klantenkaarten. Weerstand bieden heeft geen enkele zin. Het maakt het proces aan de kassa onnodig traag en volgens de kassaheren en -dames zou ik dan een dief van mijn eigen portemonnee zijn.

Dat laatste betwijfel ik. Vooral na mijn bezoekje aan onze slager. ‘Zo, dat is dan € 9,95. Wilt u ook zegels?’

‘Heel erg graag!’, antwoord ik.

‘Zo u bent enthousiast. Hier heeft u meteen een spaarkaart.’

‘Vertel, hoe werkt het? Wat kan ik ermee verdienen? O, wacht, ik zie het al. Bij een volle spaarkaart krijg ik twee euro korting. Zeven rijen van zes stickertjes. Even kijken... Dan heb ik maar 42 zegels nodig om een kaart te vullen. Nou, dat is snel verdiend. Ik zou een dief van mijn eigen...’

De verkoopster onderbreekt mij. ‘Nee meneer, u moet de rechterpagina ook volplakken, en vergeet de achterkant niet.’

‘Wacht eens even, dat zijn bij elkaar, even tellen, 27 rijen van zes stickers. Ik pak even de rekenmachine van mijn mobieltje erbij. Dan moet ik... 162 zegels verzamelen voordat ik twee euro korting krijg!?!’

‘Nee meneer, zo werkt dat niet.’

‘Hoezo, op de voorkant staat toch dat een volle spaarkaart twee euro waard is.’

‘Ja, maar ziet u die kleine lettertjes aan de binnenkant? Daar. Ja, daar. Daar staat dat u alleen een veelvoud van negen kaarten mag inleveren.’

‘Wat! Dus ik moet negen keer 162 zegels verzamelen. Dat betekent dat ik hier, euhh, crisis, euhh, 1.458 euro moet besteden om een keer korting te krijgen. Zijn jullie wel helemaal lekker? Als het meezit kom ik hier één keer per week voor tien euro een stukje vlees halen. Dan ben ik bijna drie jaar bezig voor achttien

euro korting. Tenminste, als ik niet verhuis, geen zegels kwijtraak en jullie ondertussen niet een nieuwe actie verzinnen. Mag ik even met de baas spreken?’

‘Sorry meneer, die is met vakantie.’

‘Had hij wel genoeg Air Miles gespaard dan?’

‘Pardon?’

‘Laat maar. Dat geldt ook voor de zegels trouwens.’

Poep aan je schoen

Zo, die staat mooi geparkeerd. Deurtje open. Nondedju! Waar trap ik nu weer in? Gatver, ik ruik het al. De verse uitwerpselen van een kwispelende viervoeter. In de korte tijd dat we weer in Nederland zijn, heb ik er twee deurmatten aan opgeofferd. Dit keer ben ik er op tijd bij en doe ik mijn schoenen uit voordat ik het huis betreed. Uiteraard draag ik net vandaag een modelletje met een tekort aan design en een teveel aan profiel. Tegen beter weten in probeer ik de smurrie met een stokje te verwijderen. Een sopje en borstelen maar. Door het lauwwarme water wordt de geur versterkt en ik ga door de dampende walm bijna onderuit. Wat een lucht. Ik vraag me af wat ze dat beest gisteren hebben gevoerd. Wat een ellende. Er zitten zelfs kleine steentjes in of zou ik die er bij mijn laatste passen zelf in hebben geprakt?

Na dit soort klusjes heb ik altijd sterk de behoefte om al mijn kleren in de was te doen en onder de douche te stappen. De schoenen zou ik het liefst bij het grofvuil zetten. Ik zie daar toch maar vanaf, want dan zal ik er in Nederland toch echt een krantenwijkje bij moeten nemen. Iedere week een nieuw paar is ook voor ex-expats onbetaalbaar. Na een kwartier schrobben komt het einde van de klus in zicht. Alleen als je het weet, kun je in de buurt van de schoenen nog een vermoeden van hondenfeces waarnemen. Ik gooi de borstel in de kliko en kruip tevreden achter mijn laptop.

Diezelfde middag.

‘Pap.’

‘Ja?’

‘Mijn schoenen plakken een beetje en ruiken heel raar.’

‘Ho, niet bewegen. Meteen uitdoen!’

‘Ik heb ze allang uitgedaan, papa.’

‘Mooi, waar staan ze?’

‘Boven.’

‘Boven?!’

‘Ja, ik heb ze uitgedaan toen ik op het bed ging spelen.’

‘Staan ze in de slaapkamer?!’

‘Nee, in de badkamer. Ik heb geprobeerd om ze met een handdoek schoon te maken, maar dat is niet gelukt.’